

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 116.448 van 26 februari 2003
in de zaak A. 116.194/VII-25.603**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. HOUBEN,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 A. Lacomblélaan 59-61, bus 5

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 9 januari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 18 oktober 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 19 december 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HOUBEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die, loco advocaat C. DECORDIER, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 26 september 2001 en verklaarde zich op 10 oktober 2001 vluchteling.

1.2. Op 18 oktober 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 10 december 2001 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond was en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

"(...)

U beweerde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Bahawalnagar, district Bahawalpur, provincie Punjab. U zou ahmadi-moslim zijn sinds uw geboorte. In 1987 huwde u R. M. A., eveneens ahmadi. Voor uw huwelijk werd uw man in 1983, samen met zijn twee broers R. M. S. en R. A. M. opgepakt in verband met de kidnapping van een "maulvi" (moslimgeestelijke), A. Q.i. Uw man zou na 1 week vrijgekomen zijn op borg, uw schoonbroer A. na ongeveer 2 weken en uw andere schoonbroer S. pas na ongeveer 3 maanden. Uw echtgenoot zou na zijn vrijlating gedurende 10 jaar op verschillende manieren lastiggevallen zijn door moslims. Hij zou zelfs één keer door een aantal van hen aangevallen zijn en had twee maanden medische verzorging nodig. Uiteindelijk verliet hij in 1992 à 1993 Pakistan en kwam hij in België aan. Daarna verhuisde u om de een à twee maanden tussen uw woning in Humidabad en uw ouderlijk huis in Bahawalnagar omwille van niet aflatende pesterijen en beledigingen door niet-ahmadi's. In 1996 zou een niet-ahmadi de waterpomp van uw huis te Humidabad gestolen hebben. Uw schoonbroer P. wou klacht indienen bij de politie maar die weigerde ze aan te nemen omdat uw familie ahmadi's zijn. Kort daarna, in 1996, zouden twee van uw schapen gestolen zijn. Uw familie wou

ook deze keer klacht indienen bij de politie maar dit werd opnieuw geweigerd omwille van uw religie. Vanaf 1997 zouden lokale religieuze leiders in de moskeeën begonnen zijn met om te roepen dat wie een ahmadi doodde naar het paradijs zou gaan. Dit zou iedere vrijdag gebeurd zijn tot aan uw vertrek eind september 2001. In 1997 zouden uw schoonbroer en zijn twee zonen op stap geweest zijn toen ze onderweg werden aangevallen door niet-ahmadi's. Uw schoonbroer wou klacht indienen maar de politie weigerde de klacht aan te nemen. Op 17 januari 2000 werd een familielid, Dr. S. H. T., vermoord door niet-ahmadi's. Hij was gehuwd met uw nicht S.. In verband met deze moord zouden er verschillende arrestaties uitgevoerd zijn maar u weet niet of er een rechtszaak plaatsgevonden heeft. Ongeveer 2 à 4 maanden na de moord, zijnde maart-mei 2000, kwam uw nicht S. bij u en uw vader wonen in Bahawalnagar omdat ze thuis bedreigd was door de daders van de moord. Ook in Bahawalnagar zou uw nicht dreigtelefoontjes ontvangen hebben. Ongeveer 6 maanden na de moord, zijnde juli 2001, vluchtte zij naar Canada. Daarna zou u zelf om de twee à drie dagen dreigtelefoontjes gekregen hebben van verschillende onbekenden. Op weg naar en van school zou u verscheidene keren door onbekenden gevolgd zijn. Op straat zou u door onbekende voorbijgangers uitgescholden zijn vanwege uw religie. Uw kinderen zouden omwille van hun geloof op school gepest en geslagen zijn. Rond maart 2001 stapte u in dit verband naar de directeur van de school maar die weigerde er iets aan te doen. U besloot uiteindelijk het land te verlaten. Op 26 september 2001 zou u het vliegtuig genomen hebben naar Nederland, waarna u dezelfde dag nog met de auto naar België kwam. U vroeg hier asiel aan op 10 oktober 2001.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw echtgenoot pas na uw huwelijk in 1992 à 1993 naar België gevlucht is terwijl hij sinds 1983 verschillende problemen kende, enerzijds met de Pakistaanse autoriteiten, anderzijds met de lokale niet-ahmadi-gemeenschap. Bovendien heeft uw echtgenoot om onverklaarbare redenen nooit asiel aangevraagd in België. Dit is op zijn minst opmerkelijk te noemen aangezien zijn broer, M. S. R., volgens uw verklaring net omwille van gelijkaardige problemen asiel aangevraagd en verkregen heeft in Duitsland. Volgens het getuigenis van uw schoonbroer vroeg hij er asiel aan in 1985 waarna hij in 1989 erkend werd als vluchteling.

Wat betreft uw persoonlijke problemen moet er worden opgemerkt dat de problemen van uw man met de Pakistaanse autoriteiten, die gebeurd zijn in 1983, dus vóór uw huwelijk, niet de directe aanleiding zijn tot uw vlucht. U beweerde immers dat u niet samen met uw man gevlucht bent omdat het leven van uw man toen in gevaar was en niet het uwe (CGVS, p. 16). De problemen die u zelf kende, met name de pesterijen en beledigingen door onbekende niet-ahmadi's op straat, de diefstallen door onbekenden in 1996 en 1997, de aanval op uw schoonbroer en zijn kinderen, de vijandige oproepen in de moskeeën tegen ahmadi's en het pesten van uw kinderen op school zijn eerder te zien als een situatie van algemene discriminatie en kunnen niet gezien worden als een vorm van vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 te meer deze zich allen afspeelden op het lokale niveau.

U beweerde weliswaar dat de lokale politie noch u, noch uw familie wou helpen toen u klacht wilde indienen in 1996 en 1997 maar deze onwil heeft eerder te maken met een gebrek aan bereidwilligheid van de lokale politie dan met een fundamentele onwil vanwege de Pakistaanse autoriteiten om u omwille van uw religie geen bescherming te bieden. Bovendien moet worden opgemerkt dat u zelf in verband met de recente dreigtelefoontjes die u na de moord op uw verwante zou gekregen hebben, nooit de hulp van de autoriteiten hebt ingeroepen. Dit terwijl u nochtans zelf beweerde dat de politie in deze zaak optrad aangezien er verdachten van de moord op uw verwante gearresteerd werden (CGVS, p. 14). Uit informatie ter beschikking van het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat een schoonbroer van S. H. T., T. J., een klacht kon indienen bij de bevoegde autoriteiten (bron: fax A. Muslim Association Belgium, 21 januari 2000).

Verder beweerde u na het vertrek van uw nicht S. zelf dreigtelefoontjes ontvangen te hebben, en dit om de twee à drie dagen. U kan echter niet aannemelijk maken dat deze dreigtelefoontjes van de moordenaars van uw familielid kwamen aangezien u zelf beweerde dat het onbekenden waren die u belden (CGVS, p. 14). Hieruit valt af te leiden dat uw vrees voor de moordenaars van uw verwante zich dus enkel op een vermoeden baseert. Het is bovendien ten zeerste opmerkelijk te noemen dat u pas in september 2001 Pakistan verliet, meer dan anderhalf jaar na de moord, terwijl u toch

zelf verklaarde dat deze moord in direct verband zou staan met uw vluchtaanleiding (CGVS, p. 16). Dit doet afbreuk aan de gegrondheid van uw beweerde vrees.

Tenslotte kan u niet aannemelijk maken waarom u geen toevlucht zou kunnen zoeken tot andere veilige gebieden in Pakistan. Het feit dat u na het vertrek van uw man continu verhuisde, wijst er niet op dat uw problemen het lokale niveau overstijgen. U verklaarde immers dat u op twee verschillende plaatsen woonde, Bahawalnagar en Humidabad, die zich evenwel binnen het district Bahawalpur bevinden. Daarenboven hebt u persoonlijk geen problemen gekend met de Pakistaanse autoriteiten. U werd immers nooit gearresteerd, in beschuldiging gesteld en er werd nooit tegen u een "First Information Report" (FIR) opgesteld.

De documenten ter staving van uw asielaanvraag, met name de regularisatiedocumenten van uw echtgenoot in België, de plukkaart van uw echtgenoot en verschillende artikels over de vervolging van ahmadi's in Pakistan alsmede over de moord op uw familielid, zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van de Commissaris-generaal inzake uw asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van artikel 52, § 1, 7/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet);

Overwegende dat de bestreden beslissing een bevestigende beslissing van weigering van verblijf betreft die genomen werd op basis van artikel 52, §2 van de Vreemdelingenwet; dat de aangevoerde schending van artikel 52, §1,7/ alzo hier niet dienstig kan ingeroepen worden;

2.2. Overwegende dat in een tweede middel de schending wordt ingeroepen van de motiveringsplicht die volgt uit artikel 63 van de Vreemdelingenwet en de wet van 27 juli 1991;

Overwegende dat noch artikel 63 van de Vreemdelingenwet noch een zekere wet van 27 juli 1991 de motiveringsplicht omvat; dat het tweede middel omwille van zijn onduidelijkheid niet in aanmerking kan worden genomen;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden
verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de
verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zesentwintig februari tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	H. KETS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. KETS.

E. BREWAEYS.